

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.22.095/2013/10.

A Fővárosi Ítéltábla a Germus és Társai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: Dr. Dedinszky Csaba ügyvéd) által képviselt ...CT... Holding Szállodai Szolgáltató Kft. (felperes címe) felperesnek a Dr. Sütő László Ügyvédi Iroda ügyvéd címe ügyintéző: Dr. Sütő László ügyvéd) által képviselt ...KT... CENTER Idegenforgalmi és Ingatlanüzemeltető Kft. (alperes címe) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 24. napján kelt, 1.P.21.572/2013/6. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy 2011. július 18-tól cégnevében a "...T..." megjelölést, 2012. augusztus 23-tól szállodája elnevezésében, szolgáltatása nyújtása során a "...T..." megjelölést, valamint a ...kt...1iahotel.com domain nevet használja, bitorolja a felperes ...7 lajstromszámú "...CT..." védjegyét. Kötelezte az alperest a jogsértés abbahagyására és attól a jövőre nézve eltiltotta. Feljogosította a felperest, hogy egy alkalommal megjelentesse az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét a „Turizmus Panoráma” és a „Vendég & Hotel” című havi magazinokban 1/4-ed oldalterjedelemben, továbbá a „Turizmus Panoráma Bulletin” napi, elektronikus hírlevélben azzal, hogy ezek költsége összesen legfeljebb 303.900 forint + áfa. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 314.700 forint perköltséget.

A tényállás szerint a felperes a jogosultja az 1996. november 8-i elsőbbségű ...7 lajstromszámú "...CT..." szövédjegynek, melynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 42. osztályban többek között a szállodai orvosi és szállodai szolgáltatásokra terjed ki. A felperes 1991. óta üzemelteti Budapest történelmi belvárosában, a Duna partján található „HOTEL ...CT...” megjelölésű szállodáját, amit az egyik leglátogatottabb nemzetközi utazási internetes oldal, a tripadvisor.com a kb. 300 budapesti szálloda közül az első tízbe sorolt.

Az alperesi cég 2011. július 18-án került bejegyzésre ...KT... CENTER Idegenforgalmi és Ingatlanüzemeltető Kft. néven, fő tevékenysége a szállodai szolgáltatás. Tagjai O.Z. és ...kt...1 Khrus, gyermekük ...kt...1ia ...kt...1ovna Khrus. Az alperes 2012. augusztus 23-ától működteti a budapesti Váci úton található ...KT... HOTEL***SUPERIOR megnevezésű szállodáját, amellyel kapcsolatos információk a ...kt...1iahotel.com oldalon érhetők el, ahol lehetőség van online szobafoglalásra is.

A felperes 2012. szeptember elején szerzett tudomást arról, hogy az alperes a fenti név alatt hotelt üzemeltet, ezért felszólító levéllel fordult hozzá kérve a cégnév és a szálloda nevének a megváltoztatását. Az alperes azonban a felhívásnak nem tett eleget.

Ismertette, hogy a perben nem álló, V. romániai cég magyarországi fióktelepe 2012. szeptember 17-én kezdeményezte a „...KT... HOTEL***SUPERIOR” színes ábrás megjelölések védjegyoltalmát a 43. osztályba sorolt vendéglátási (élelmezési) szolgáltatások; ideiglenes szállásadás (az osztály betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi szolgáltatás) vonatkozásában. A védjegyek 2013. március 17. napján kerültek lajstromozásra 209 073 és 209 078 lajstromszám alatt.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a cégneve használatával 2011. július 18-tól, a szállodája elnevezésében és a domain névben, illetőleg a szolgáltatással összefüggésben 2012. augusztus 23-tól bitorolja a perbeli védjegyet. Jogkövetkezményként kérte az alperest abbahagyásra kötelezni és eltiltani a további jogsértéstől, így különösen a ...KT..., illetve ...CT... megjelölés bármilyen formában történő használatától. Emellett elégtétel adására is igényt tartott két papír alapú sajtóterméket és egy elektronikus hírlevelet megjelölve.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azzal védekezett, hogy egyrészt a megjelölések nem téveszthetők össze, másrészt hivatkozott arra, hogy az alperesi tulajdonosok érdekeltségi körébe tartozó, perben nem álló védjegyjogosulttal kötött szerződés alapján jogosult a felhívott színes ábrás védjegyek használatára.

Az elsőfokú bíróság utalva a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (2) bekezdés b) pontjára, (3) bekezdés c) és e) pontjára, 27. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a), b) és d) pontjára, valamint a 15. § (1) bekezdés a) pontjára és (2) bekezdésére, a keresetet túlnyomórészt megalapozottnak találta.

A védjegy hiteles lajstromkivonata alapján igazoltnak találta, hogy a ...7 lajstromszámú védjegy oltalom alatt áll és annak a felperes a jogosultja. Miután a védjegy oltalmi köre magából a megjelölésből és az árujegyzékből tevődik össze nem találta kétségesnek, hogy a felperesi védjegy árujegyzéke kiterjed a szállodai szolgáltatásokra, míg az alperes nyújt szállodai szolgáltatást. Indokolása szerint a Nizzai Osztályozás egyes kiadásainak hatályon kívül helyezése a már lajstromozott védjegyek árujegyzégeit nem érinti, ezért az alperes ez irányú érvelése nem foghatott helyt.

Az alperes összetéveszthetőséget vitató védekezésével szemben kifejtette, hogy az ábrás megjelölésben a "...T..." szóelem a domináns, a szolgáltatásokat tekintve a „HOTEL”, illetve a „***”SUPERIOR” kifejezés kizárólag a szolgáltatást megnevező és annak minőségére utaló megjelölések, amelyek leíró elemnek minősülnek. Az ábrás elemek sem tekinthetők különösen jellegzetesnek, az alperesi szálloda szembeötlő módon a "...T..." szóelemmel jelölhető meg, ez biztosítja az azonosíthatóságát. A felperesi védjegy és az alperesi megjelölés domináns szava azonos betű- és szótagszámú, eltérés csupán a „C”, illetőleg „K” betűkben, valamint az ékezetben mutatkozik meg írásban. Hangzásban azonban még ezek a különbségek sem jelennek meg és konceptuális szempontból sincs eltérés, hiszen mindkettő a női névre utal. A domain névben az ékezet sem jelenik meg, kizárólag mássalhangzó eltérés tapasztalható. Indokolása szerint a szállodák besorolásbeli különbsége a fogyasztó számára nem egyértelmű, így nem alkalmas az összetéveszthetőség kiküszöbölésére, és ezen okból nincs jelentősége a földrajzi elhelyezkedésnek sem. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által használt megjelölések a felperesi védjeggyel a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja alapján összetéveszthetők.

Az alperes jogszerű használatra való hivatkozása kapcsán rámutatott, hogy a felhívott védjegyek oltalma 2012. szeptember 17-től áll fenn, ekként az ezt megelőző időszak vonatkozásában a bitorlás kizárására nem szolgálhatnak alapul. Az ezt követő időre nézve pedig egyetértett a felperessel abban, hogy noha a becsatolt védjegyhasználati szerződés aggályos, illetőleg visszadátumozott, de a körülményekből következtethetően az alperes rendelkezik védjegyhasználati jogosultsággal. Ugyanakkor tekintettel az Európai Bíróság megváltozott gyakorlatára ennek a kérdésnek nem tulajdonított ügydöntő jelentőséget.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyanis nem hagyható figyelmen kívül az Európai Bíróság 2013. február 21-én hozott, C-561/11. számú (FCI-ügy) előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítélete, amely a 207/2009/EK rendelet, azaz a Közösségi Védjegyrendelet (Kvr.) 9. cikk (1) bekezdésének - amely a nemzeti jogunkban a Vt. 12. § (1) bekezdésének felel meg - értelmezésére vonatkozik. Ebben kimondásra került, hogy a megjelölt jogszabályhelyet akként kell értelmezni, hogy a közösségi védjegy jogosultjának a védjegyével azonos vagy ahhoz hasonló megjelölések gazdasági tevékenység körében történő használata bármely harmadik személynek történő megtiltásához való kizárólagos joga kiterjed az olyan harmadik személyre, aki valamely későbbi közösségi védjegy jogosultja anélkül, hogy ezen utóbbi védjegy előzetes törlésére lenne szükség. Az elsőfokú bíróság az ítélet részévé tette Paolo Mengozzi Főtanácsnok indítványának 55. és 56. pontjait is, amiből az következik, hogy egy korábbi elsőbbségű közösségi védjegy jogosultja eredményesen hivatkozhat védjegyére egy későbbi elsőbbségű nemzeti védjeggyel szemben. Végül hivatkozott a szellemi tulajdonjogok körében egyetemes alapelveként érvényesülő elsőbbség

elvére is. Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy az alperest a két későbbi védjegy nem mentesíti a védjegybitorlás megállapíthatósága alól.

Az alperesnek a Vt. 15. § (1) bekezdés a) pontjára történt hivatkozására tekintettel az elsőfokú bíróság - figyelemmel az Európai Bíróság C-245/02. számú, Anheuser-Busch ügyben hozott ítéletére is - vizsgálta, hogy a megjelölés használata megfelel-e az üzleti tisztesség követelményeinek. Az alperes igazolta, hogy tulajdonosai és ügyvezetői leánygyermekének neve ...KT... ...kt...lovna Khrus és egyik tulajdonos ügyvezetőjének neve ...kt...1 Petrovics Khrus. Nem volt vitatott ugyanakkor, hogy a felperes 1991-től működteti Budapesten Hotel ...CT... elnevezésű szállodáját, amely jelentős ismertségre és hírnévre tett szert. Az elsőfokú bíróság osztotta a felperes érvelését, miszerint az a jellemző iparági gyakorlat, hogy egy új szálloda éppen hogy megkülönböztetést kíván nyújtani másokhoz képest és az sem kétséges, hogy a szállodák elnevezéséről az alperes különösebb nehézség nélkül tájékozódhatott. Nem kétséges továbbá, hogy az alperesi cégnév nem a tulajdonosok vagy gyermekük nevén került bejegyzésre. Különös tekintettel arra a szállodákra jellemző gyakorlatra, hogy azonos nevet azonos lánchoz tartozó hotelek esetében szoktak alkalmazni, a célközönség az alperesi szállodával kapcsolatban a felperesi szálloda ismertségére, működési idejére, elismertségére tekintettel nagy eséllyel következtethet arra, hogy a felperesi cég egy újabb szállodai egységgel bővült. Erre tekintettel nem állapítható meg, hogy az alperes a felperes érdekeinek figyelembe vételével történő, jóhiszemű eljárás keretében, azaz az üzleti tisztességgel összhangban választotta volna meg szállodája nevét. Mivel a fő tevékenysége a szállodai szolgáltatás nyújtása, így az alperesi cégnév, illetve a szálloda elnevezése a Vt. 15. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása szempontjából nem kezelhető eltérően. Ezért e körben alaptalan volt az alperesi hivatkozás.

Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a sérelmezett magatartásokkal védjegybitorlást valósított meg és alkalmazta a kért nem eltúlzott jogkövetkezményeket is azzal, hogy az eltiltás nem terjed ki a "...CT..." megjelölés használatára, mivel az nem került igazolásra, hogy ezt használná, illetőleg, hogy ennek a veszélye fennállna.

Az ítélettel szemben az alperes jelentett be fellebbezést, amiben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta súlyos jogszabálysértésre hivatkozva, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, harmadlagos kérelme a határozat hatályon kívül helyezésére irányult.

Részben tévesnek találta az ítéleti tényállást, mert a szállodát az alperes nem 2012. augusztus 23. napjától, hanem 2012. szeptember 26. napjától üzemelteti. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem utasította el idézés kibocsátása nélkül a keresetlevelet, holott az nem tartalmazta az alperes törvényes képviselőjének nevét és lakóhelyét. Kifogásolta, hogy az ítélet nem adta indokát, hogy miért nem fogadta el azon védekezését, miszerint védjegybitorlását kizárja az a körülmény, hogy a felperesi védjegy a 42. osztályban áll oltalom alatt, ami azonban 2000. óta már nem terjed ki a szállodai szolgáltatásokra. Az ítélet azon indokolása pedig, hogy a Nizzai Osztályozás egyes kiadásainak hatályon kívül helyezése a már lajstromozott védjegyek

árjegyzékét nem érinti, nem felel meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Álláspontja szerint a rendeltetésszerű joggyakorlás elengedhetetlen követelménye, hogy a védjegyoltalom megújítása a megújításkor hatályos osztályozás szerint történjen.

Fenntartotta, miszerint a „...KT... HOTEL***SUPERIOR” színes ábrás védjegyek a felperes védjegyétől elkülöníthetők. Megismételte, hogy az elnevezés a szálloda elhelyezkedésével és a kategória besorolásával alkalmas a felperesi hoteltől való megkülönböztetésre. A „K” és „Ó” különbség, kiegészítve a Hotel szóval és a besorolással a fogyasztó számára egyértelmű, ezt tovább könnyíti a szállodák jelentősen eltérő földrajzi elhelyezkedése és árszínvonala. A felperes által előterjesztett bizonyítékok a két szálloda összetévesztésének a bizonyítására nem alkalmasak. Hangsúlyozta, hogy az elnevezéseket olyan képi megjelenítéssel használja, amelyre harmadik személy védjegyoltalommal rendelkezik, tehát használata jogszerű. Álláspontja szerint a bírósági gyakorlat megváltozását indukáló 2013. február 21-én hozott Európai Bírósági ítélet nem alkalmazható a jelen ügyben. A kereseti követelést az ezt megelőző időszak tekintetében el kellett volna utasítani, hiszen mindaddig jóhiszeműen járt el. Érvelése szerint a Vt. 2013. április 1. napjától hatályos 15. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján az alperes jóhiszeműen, jogszerűen és az üzleti tisztesség követelményeinek megfelelően választotta a ...KT... CENTER Kft. elnevezést. Továbbra is hivatkozott a közhiteles cégnyilvántartásra, amelyből megismerhető, hogy eredetileg a cég az ALTO-V. Kft. nevet szerette volna bejegyeztetni, azonban ezt a cégbíróság nem találta elfogadhatónak. Hangsúlyozta, hogy a szálloda elnevezését a cégnév alapján, de majd egy évvel annak megalapítását követően választotta ki, amit a cégbejegyző végzés és a működési engedély kelte közötti több, mint egy éves időszak is alátámaszt. Tehát a cégnévvel elkövetett védjegybitorlás megállapítására 2013. április 1. napjától kezdődően a bíróság nem lett volna jogosult.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem érintette a döntésnek a meghaladó keresetet elutasító rendelkezését, ezért ebben a részében az ítélet jogerőre emelkedett.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta és a lefolytatott bizonyítás alapján helyesen jutott arra a megállapításra, hogy az alperes a peren kívüli harmadik személy tulajdonában álló védjegyeken fennálló használati jogosultsága ellenére is megvalósítja a perbeli védjegy bitorlását. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság mindenre kiterjedően egyetértett, kizárólag a fellebbezésben foglaltak miatt az alábbiakra mutat rá.

Az alperes alaptalanul hivatkozott hatályon kívül helyezésre alapot adó eljárási hibákra, szabálysértésekre, ilyeneket a másodfokú bíróság nem talált.

A tényállásban helyesen szerepel, hogy az alperesi szálloda 2012. augusztus 23. napjától üzemel. Ezt kétséget kizáróan igazolja a 209 073, illetve 209 078 lajstromszámú védjegyek használatára kötött szerződés 1. pontjának szövege, amiben ez az időpont van megjelölve és aminek valóság tartalmát az alperes nem vitatta. Emellett a tevékenység végzésének elengedhetetlen feltételül szolgáló hatósági engedély is ezen a napon lett kiállítva. A felhívott okiratokkal szemben az alperes csupán állította a szeptember 26-ai nyitást, de ezt hitelt érdemlő bizonyítékkal nem támasztotta alá, holott ennek bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében őt terhelte.

Eredménytelenül sérelmezte a fellebbezés, hogy a keresetlevelet hiányossága miatt idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania az elsőfokú bíróságnak. A keresetlevélhez a felperes mellékelte az alperesi társaság cégkivonatát, amiből kiolvasható a cég mindhárom képviselőjének a neve és címe, így nem volt indok a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontjának az alkalmazására, de ez utóbb a másodfokú eljárásban amúgy sem pótolható, korrigálható.

Eleget tett az eljáró bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének is. Helyesen érvelt, amikor kifejtette, hogy a már lajstromozott védjegyek esetében az árujegyzék rögzült, azt nem érinti a Nizzai Osztályozás esetleges kibővítése, az osztályok számozásának és tartalmának a megváltozása. Ekként nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy az osztályozás időről-időre változik, mint ahogy az sem befolyásolja egy védjegy oltalmi körét, hogy 10 évenként a kizárólagos jogok fenntartása érdekében az oltalom megújításra szorul. Ennek során azonban a szakhatóság érdemben már nem vizsgálódik, csupán az igazgatásszolgáltatási díj megfizetése ellenében intézkedik az oltalmi idő meghosszabbításáról. Adott esetben jelentősége annak van, hogy a felperesi védjegy árujegyzéke vitán felül kiterjed a szállodai szolgáltatásokra. Mivel nem történt eljárási szabálysértés nem volt akadálya a fellebbezés érdemi elbírálásának.

A jelen bitorlási perben a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja, (3) bekezdés c) és e) pontja, továbbá 27. § (1) bekezdése alapján azt kellett vizsgálni, hogy a védjegy oltalom alatt áll-e, és annak a felperes-e a jogosultja, az alperes megvalósítja-e az állított használati magatartást gazdasági tevékenysége során és az jogosulatlan-e. A felperes igazolta a védjegy oltalmát és az annak alapján őt illető kizárólagos jogát. Nem volt vitatott, hogy az alperes gazdasági tevékenysége során - cégnevében, szállodája nevében, szolgáltatás nyújtása alkalmával és domain nevében - használja a ...KT... megjelölést. A felek eltérő álláspontja következtében kérdéses volt azonban a megjelölések, valamint az érintett szolgáltatások hasonlósága és az, hogy a saját név használatára vagy más védjegyének engedélyezett használatára hivatkozva az alperes kimentheti-e magát.

A megjelölések és az érintett szolgáltatások összetéveszthetőséget eredményező hasonlósága tekintetében a másodfokú bíróság csupán utal az elsőfokú bíróság helyes indokaira. Az árujelzők keltette összbemórást meghatározó vizuális, fonetikai és konceptuális szempontú összehasonlítás alapján megfelelően állapította meg a dominánsnak minősülő "...CT..." és "...T..." elemek hasonlóságát. Ebben a körben a fellebbezés nem hozott fel olyan érveket, amire az ítélet ne adott volna megfelelő válaszokat. Az előzőekben már kifejtettek szerint az osztályok számozásában utóbb történt változásnak nincs jelentősége, az árujegyzékben feltüntetett szolgáltatás megnevezése a releváns, a szállodai szolgáltatásra pedig a felperesi védjegy oltalma kiterjed és nem vitatottan ilyen tevékenységet folytat a sérelmezett elnevezés alatt az alperes. Így a megjelölések és az érintett szolgáltatások azonossága, illetve hasonlósága folytán az összetéveszthetőséget helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság.

A másodfokú bíróság osztotta a Vt. 15. §-ával kapcsolatos álláspontot is, amit az elsőfokú bíróság a C-245/02. számú Anhauser-Busch ügyben kifejtettekkel azonosan foglalt el. Az elbírálásnál valamennyi releváns körülményt megvizsgált és értékelt - a tulajdonos és lánya nevét, a szállodaiparági gyakorlatot, a felperesi szálloda ismertségét, jó hírnevét - és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesi védjegyoltalmat nem korlátozzák az alperes által hivatkozottak, így annak alapján nem mentesülhet a védjegybitorlás alól. AZ elsőfokú ítéletben kifejtett indokokat megismételni szükségtelen.

A tárgyi ügyben a fő kérdés az volt, hogy saját, illetve harmadik személy védjegyének használatára hivatkozhat-e eredménnyel az alperes, vagy a C-561/11. számú FCI-ügy fényében a felperes érvelése fogadható el és az elsőbbség elve alapján megállapítható a bitorlás a későbbi védjegy törlése nélkül is. Az eddig kialakult és következetes magyar bírósági gyakorlat szerint a saját már lajstromozott védjegy vagy a még lajstromozás alatt álló bejelentés jogszerű használata kizárta más védjegyének a bitorlását (BH1998. 121, EBH2005. 1315.) és ahhoz, hogy a jogsértés megállapítható legyen a sérelmet állító felperesnek eljárást kellett kezdeményeznie az oltalom törlésére vagy megakadályozására, aminek elbírálásig a per tárgyalása felfüggesztésre került.

Az ítéltábla egyetértve az elsőfokú bírósággal arra az álláspontra helyezkedett, hogy az FCI-ügyben hozott ítélet az eddigi gyakorlat megváltozását kell eredményezze. Az az értelmezés, amelyet az Európai Unió Bírósága (továbbiakban: a Bíróság) az EUMSZ 267. Cikkével ráruházott hatáskör alapján az előzetes döntés meghozatala során kifejtett, megmagyarázza és pontosítja a közösségi szabály jelentését és terjedelmét. Az így értelmezett szabályt a nemzeti bíróságoknak a megindult perekben alkalmazniuk kell az értelmezés iránti kérelemről határozó ítélet előtt keletkezett és létrejött jogviszonyokra is (C-92/11.; RWE Vertrieb AG ügy ítéletének 58. pontja, 166/73. számú Rheinmühlen (II) ítélet, 811/79. számú Ariete ítélet). Erre a megállapításra jutott a BH 2008.135 számú jogesetben a Legfelsőbb Bíróság is. A Bíróság ítéletei tehát nem olyan eseti döntések, amelyek csak az adott tényállás és az adott tagállam jogrendszere mellett irányadók, azok olyan általános érvényű megállapításokat tartalmaznak, amelyek a tagállami bíróságok mindegyike számára kötelező iránymutatást adnak olyan ügyekben, amelyek tényállásukban és jogkérdésükben megegyeznek. A hatálya pedig nemcsak az alapeljárásban érintett ügyre terjed ki, hanem visszamenőleges hatályú és általános - a jogszabály hatálybalépésétől kezdve alkalmazni kell - azokban az ügyekben is, amelyek az értelmezés iránti kérelemről döntő ítélet előtt keletkeztek.

Az uniós jog elsőbbsége folytán a Bíróság ítéleteit a nemzeti bíróságoknak a mindennapi gyakorlatban alkalmazniuk kell az uniós joggal összhangban álló jogszabály-értelmezés és az ennek megfelelő ítélkezési tevékenység során. Ezért a másodfokú bíróság arra jutott, hogy indokolt a korábbi ítélkezési gyakorlat megváltoztatása, mert az elsőbbség elve alapján a korábbi védjegy jogosultjának kizárólagos joga mindenkre kiterjed és bárkivel szemben felléphet, aki a védjegyet használja anélkül, hogy előzőleg eljárást kellene kezdeményeznie a bitorlónak állított idegen védjegy törlése iránt. A jelen ügyben az ilyen értelmezést különösen alátámasztja az ellentartott védjegybejelentések időpontja, nevezetesen, hogy azokra a

felperes 2012. szeptember 7-én kelt, alpereshez intézett levelét követő tíz nap elteltével, tehát szeptember 17-én került sor. Ez azt vetíti előre, hogy az alperesi tulajdonosi kör ezzel kívánta elhárítani a jogsértést, ami egyértelműen ellentétes a védjegyoltalom rendeltetésével. Így helyénvaló, hogy az ilyen módon elnyert kizárólagos jogok korlátozhatók legyenek egy az összetéveszthetőségig hasonló korábbi védjegy jogosultja által.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a határozat fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőt ellátó ügyvéd áfával növelt munkadíjából áll. Ennek meghatározásánál a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. és 4/A. §-ait alkalmazta.

Budapest, 2014. július 3.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.

a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: